

Народний дім

Микола Устиянович

Були часи, де син Галича,
Мов блідолиця тоска дівича,
По розвалинах отців могил
За тіньми прошлих днів ходив,
І з поникнутов в землю головою,
З мутнов сльозою в ясній зіниці,
Чужий на власній своїй землиці,
Мов з-під порога знайда-хлоп'я,
Що в світ повергла мати блудна,
Без батьківщини, своящини,
Без прадідів вірної бувальщини,
Без материнських грудей
В лиці грамота чорної недолі,
На чолі ціха глухої неволі,
Звідовав гробів тужно, унило:
Скажи могило, тиха могило:
Чия-м дитина? як ми ім'я?

Були часи, де з нив Галича
Щезла, пропала краса дівича,
Цвіти студенті поварив мрак,
Пісня утекла в безвісний шлях
Меж гори, бори, з сумом дрімати,
І не лишила лиш самі зойки
І придавлений серденька стон
І ову думку, що руська мати
Уколисала свої дітойки
В тяженький, довгий, осінний сон.

Були часи, де отці краю
Зрікались віри, предків звичаю,
Богатирове народних дум
Повергли народ світу на глум.
І щезли звізди нам з небосклона,
Північ обняла руські болоня,
Сором ударив в чисте лице,
Укор зломив нам горде плече.

Дармо владика глядить в столиці
Одної перли з вірних му душ,
На красній, світлій Дністра землиці
Темна прощави осталась глуш.
А ти тужила, церкво святая,
Сумно у Юра вив старий звон,
А ти боліла, земле любая,
Ридала тяжко синів урон.

Були часи темні, гробові,
Прискорбні, недавні времена,
Сум заляг красні діти Дністрові,
Духа і серце обняла ржа:
Буря рознесла лютії крила
І загуділа смерті позов,
Галицької нави друкать вітрила,
З щита послідній рветься покров;
Повінь обняла слабу хижину,
Судьба зачала бити годину,
Ттснутя фалі до всіх щілин,
І вже над гробом Галича син...

Було, що було; а днесь? дивіте,
Як в Льва-городі руськії діти
Плещуть в долоні, заводять хори,
Сором зривають з лица, укори,
І окружають надії тин:
Як богатирський Габсбургів син
В вінці Галича дітей свободних,
І благородних, високородних,
Камінь угольний кладе в заснову,
В будучої руської слави будову,
В будучий руський народний храм!
Слухайте, слиште, як звонять пісні,
Руськії пісні ко небесам;
Ропотят віків скрижалі з плісні,
Руські скрижалі, народа слава,
Горя і долі плахта кровава;
Як святоюрський днесь гуде дзвін,
Як гремить в церквах руський поклін;
Як руське слово руськая мати

Кладе на серце своєму дитяти;
Як від Вислоки по край степя
Геройська, вірна і величава,
Злотоколоса, цвітомурава
Поє, ликує руська земля!

Було, що було; а днесь... о доле!
Чому ж не верне літ моїх яр?
Чому так скоро і по неволі
Остиг во груди вдохновень жар?
Чому о дикі скали Бескида
Розбились райські сни моїх дней?
Чому тернь житні і судьб обида
На радість тисне лиш мут з очей?
А сів бим нині во Льва столиці!
На ступнях твоїх, руська святине,
І гусль Бояна притис к грудиці,
Заспівав пісню під небо синє
По землі руській, по руськім краю:
Леготом в полі, птичков по гаю,
Громом по горах, по морю шумом,
Вихром по степах, по безвістях сумом,
А соловієм в серце дівиче
Про днесь а вчора в руськім Галичі.